

РЕШЕНИЕ

№ 8507

гр. София, 25.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 80 СЪСТАВ, в публично заседание на осми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: КОНСТАНТИНА М. ХРИСТОВА

при участието на секретаря ДЕСИСЛАВА ПЛ. КАРАГЪЗОВА
като разглежда докладваното от КОНСТАНТИНА М. ХРИСТОВА Гражданско дело № 20221110100189 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Глава втора от Закона за защита от домашното насилие /ЗЗДН/.

Образувано е по молба вх. № 902/05.01.2022 г., уточнена с молба с № 10697/20.01.2022 г., с правно основание чл. 8, т. 1 и т. 2 от ЗЗДН, подадена от Б. В. В., действаща лично и като майка и законен представител на детето си В. М. Г., срещу ХР. АНТ. М., за когото твърди, че е лице, с което е била във фактическо съпружеско съжителство. Изложени са твърдения за осъществено от ответника спрямо молителя и детето й В. М. Г. домашно насилие, подробно описано по време, място и начин на извършване. С разпореждане от 25.01.2022 г. съдът на основание чл. 9, ал. 2 от ЗЗДН е конституирал като страна по делото и лицето В. М. Г., действаща лично и със съгласието на своята майка Б. В. В..

С протоколно определение, постановено в проведеното на 16.03.2022 г. открито съдебно заседание, производството по делото е прекратено в частта, в която се търси защита от домашно насилие за детето С. М. Г., ЕГН *****, действаща чрез своята майка и законен представител Б. В. В., ЕГН *****, на основание чл. 232 от ГПК, вр. с § 1 от ЗР на ЗЗДН, поради оттегляне на молбата от защита от домашно насилие - предмет на делото, в тази част.

Молителите правят искане за налагане на мерки за защита по ЗЗДН на ответника. Развиват съображения за основателност на молбата. Претендират разноски, за които представят списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът не е депозирал отговор в предоставения срок и не взема становище по молбата.

По делото е издадена заповед за незабавна на 06.01.2022 г., като с нея съдът е наложил временно мярка за защита срещу ответника по чл. 5, ал. 1, т. 1 и т. 3, пр. 1 от ЗЗДН.

Софийски районен съд, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните съгласно чл. 12 и чл. 235, ал. 2 от ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Молбата за защита е подадена от лица, които твърдят, че лично са пострадали от акт на домашно насилие, поради което съгласно чл. 8 от ЗЗДН е налице валидно сезиране на съда от процесуално легитимирани за това лица. Молителите твърдят, че ответникът е осъществил спрямо тях акт на домашно насилие на 04.01.2022 г., а молбата до съда е подадена на 05.01.2022 г., поради което е спазен и преклузивният срок по чл. 10, ал. 1 от ЗЗДН, с оглед на което молбата е допустима.

Представен по делото е и изисканият на основание чл. 14 от ЗЗДН предупредителен протокол от 04.01.2022 г., съставен по ЗМВР, от който се установява, че на посочената дата по подаден сигнал на телефон 112, на адреса на страните са пристигнали полицейски служители на 09 РУ – СДВР, както и относно това, че ответникът е предупреден да не влизат в саморазправа с молителя В..

Описаните в молбата действия представляват домашно насилие по смисъла на чл. 2 от ЗЗДН, тъй като е налице твърдение за осъществено психическо и физическо насилие спрямо молителите. Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗЗДН „домашно насилие е всеки акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лица, които се намират в родствена връзка, които са или са били в семейна връзка или във фактическо съпружеско съжителство”. Съгласно това определение актът на домашното насилие представлява специален деликт, поради което и за него следва да са налице характеристиките на непозволеното увреждане по чл. 45 от ЗЗД: виновност и противоправност на деянието на извършителя.

За установяване на конкретната хронология и интензитет на събитията, развили се в посочения ден, час и място, по делото е изслушана молителката В.Г., 16-годишна, дъщеря на молителя В., видно и от представеното по делото удостоверение за раждане от 30.03.2006 г., издадено от Столична община, район „Искър“, чийто разказ съдът кредитира, доколкото е логичен, последователен и пресъздава непосредствени впечатления за точната динамика на процесния случай, кореспондиращ с представените по делото информация за посещение на процесния адрес на посочената дата от полицейски служители на 09 РУ – СДВР, като в него се съдържат преки данни за последния. От заявеното от молителя Г. се установява, че в период от около пет години преди процесния случай тя, ответникът, молителя В. и другата дъщеря на последната са живеели заедно на адрес в гр. София, ж.к. „Люлин 9“, бул. „Царица Йоанна“, бл. 962, ет. 2, ап. 1. От същите се установява, че в един от дните след Новогодишните празници, рано сутринта, на посочения адрес, между молителя В. и ответникът възникнал спор, тъй като тя и В. се опитали да влязат в кухнята на жилището, където по това време се намирал ответникът. Последният започнал да вика на В. и казвал, че двете му пречат, но те влезли в стаята, където В. се опитвала да си направи кафе. Спорът между последната и ответникът продължил, при което В. казала на Г. да се обади на телефон 112 и да извика полиция. Г. се прибрала в стаята си и телефонирала на този номер, като докато обяснявала на оператора какво се случва, ответникът влязъл в стаята ѝ, ударил я с ръка по лицето и я

оскубал, при което свидетелката се разплакала и изпитала страх, след което ответникът излязъл от стаята ѝ. Молителят разказала на оператора, която през цялото време била на линия, какво е станало, след което чула как майка ѝ извикала от коридора, а викът ѝ бил като възклицание, че я е заболяло. След това излязла в коридора и видяла как ответникът ритнал с крак отзад - в задната част в областта на коляното, крака на молителя В., след което последната се опитала да го отблъсне, но ответникът я ударил с дланта на ръката си по лицето. Непосредствено след това ответникът излязъл през входната врата, когато разбрал, че е извикана полиция. Около десет минути след инцидента адресът бил посетен от двама полицейски служители, като малко по-късно пристигнал и ответникът и полицейските служители му съставили протокол. Г. се приготвила за училище и напуснала жилището. След процесната дата ответникът е търсел контакт с В. по телефон и звънял няколко пъти на входната врата на жилището, но никой не е комуникирал с него и не са му отваряли вратата. Молителят Г. посочва и че се страхува от това да не срещне някъде ответника отново, както и че е виждала, че майка ѝ също изпитва притеснения всеки път, когато се позвъни на врата на дома им.

Предвид изложеното, съдът намира, че безспорно се установява по делото, че на процесната дата - 04.01.2022 г., е възникнал спор между страните, в рамките на който поведението на ответника е ескалирало до степен на вербална агресия и физическо посегателство спрямо личността на молителите - чрез удар в лицето и ритане в задната част на крака на молителя В. и чрез удар в лицето и скубане на коса на молителя Г., с които действия ответникът е осъществил домашно насилие, под формата на психическо и физическо такова спрямо последните, докато страните са живеели съвместно в едно жилище.

Съдът намира за доказано твърдяното извършване на акта на домашно насилие спрямо молителите от ответника М., с оглед на ангажираните непротиворечиви гласни доказателства, които установяват по достатъчно конкретен начин извършването на физическо и психическо насилие спрямо тях, осъществено посредством физически действия спрямо личността на молителите по време на възникналия конфликт на соченото в сезиращата съда молба място, а именно – в дома им, находящ се гр. София, ж.к. „Люлин 9“, бл. 962, ет. 2, ап. 1. Актовете на домашно насилие спрямо молителите са извършени от ответника виновно, а умишълът му е обективиран в поведението му - вербално и физически.

С оглед на гореизложеното и след като съобрази характера и интензитета на актовете на домашно насилие, съдът намира за подходящи спрямо ответника мерките по чл. 5, ал. 1, т. 1 и т. 3, пр. 1 от ЗЗДН, а именно: задължаване на извършителя да се въздържа от домашно насилие спрямо пострадалите лица и забрана на извършителя да ги приближава на разстояние по-малко от 100 метра. Чрез посочените мерки ще се даде защита на пострадалите лица, като няма да бъдат обект на бъдещо насилие от страна на ответника, доколкото неизпълнението на последната ще доведе до прилагането на предвидените в чл. 21, ал. 3 от ЗЗДН последици.

С оглед приетото за доказано по делото обстоятелство, че на процесната дата ответникът е извършил актове на насилие, определената от съда мярка по чл. 5, ал. 1, т. 1 и т. 3, пр. 1 от ЗЗДН следва да мотивират ответника към неагресивно поведение към пострадалите лица, както и ограничаване на последиците за последните от акта на насилие. Мерките за защита от

домашно насилие, макар и да не представляват наказание, имат силно рестриктивен характер и ограничават правата и интересите на засегнатите лица.

За посочената мярка за защита по т. 1 на чл. 5 от ЗЗДН не следва да се определя срок, тъй като задължението на ответника да се въздържа от домашно насилие е постоянно негово законово задължение и не е ограничено във времето. Мярката по чл. 5, ал. 1, т. 3, пр. 1 от ЗЗДН следва да се наложи за срок от осемнадесет месеца, считано от издаването на заповедта за защита, който ще даде възможност на ответника да преосмисли както извършените деяния, така и своето бъдещо поведение.

Мерките за защита от домашно насилие, макар и да не представляват наказание, имат силно рестриктивен характер и ограничават правата и интересите на засегнатите лица. Такова ограничаване може да се допусне само при наличие на безспорно установени актове на домашно насилие, каквито се установиха в настоящото производство.

При налагане на мерките по чл. 5 от ЗЗДН съдът не е обвързан от искането на молителите или становището на ответника, а следва да наложи по своя преценка една или повече защитни мерки (чл. 16, ал. 1 от ЗЗДН).

По налагане на глоба на ответника:

Съгласно чл. 5, ал. 4 от ЗЗДН, във всички случаи съдът с решението по чл. 15, ал. 1 от ЗЗДН налага на извършителя и глоба в размер от 200 до 1000 лева. Съдът, при преценката си относно размера на глобата, съобрази характера и тежестта на извършеното от ответника, и намира, че на последния следва да се наложи глоба в размер на 200 лева.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски имат единствено молителите, като В. е претендирала присъждането на такива в размер на сумата от 400.00 лева, представляваща адвокатско възнаграждение. Същевременно, от представения по делото договор за правна защита и съдействие от 15.01.2022 г. /л. 21 от делото/ се установява единствено заплащането на сумата от 150.00 лева от размера на уговореното между Б.В. и адвоката й адвокатско възнаграждение и начина му на плащане - в брой. Не се установява възнаграждението да е било изплатено в цялост, доколкото по делото липсват доказателства останалата част от договорената сума от 400.00 лева да е била реално платена. Предвид изложеното, доколкото молителят не е доказала действителното извършване на разноски в размер над 150 лева, с оглед задължителното условие за присъждането им, регламентирано в т. 1 от Тълкувателно решение № 6/2012г. от 06.11.2013г. на ОСГТК на ВКС, то на молителката следва да бъдат присъдени разноски в размера на 150 лева за адвокатско възнаграждение.

При този изход на делото ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на Софийския районен съд държавна такса за производството в размер на 50,00 лв. по всяка от субективно съединените молби на основание чл. 11, ал. 2 от ЗЗДН.

Воден от горното, СЪДЪТ

РЕШИ:

ИЗДАВА ЗАПОВЕД, на основание чл. 15, ал. 2 от ЗЗДН, **срещу ХР. АНТ. М., ЕГН *******, с адрес в с. Мечка, обл. Плевен, ул. „Н. Д. Петков“, № 3, като:

ЗАДЪЛЖАВА на основание чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗЗДН **ХР. АНТ. М., ЕГН *******, да се **въздържа от извършване на домашно насилие по отношение** на лицето **Б. В. В., ЕГН *******, с адрес гр. София, ж.к. „Люлин 9“, бл. 962, ет. 2, ап. 1, и **по отношение** на лицето **В. М. Г., ЕГН *******, действаща лично и със съгласието на нейната майка и законен представител **Б. В. В., ЕГН *******, с адрес гр. София, ж.к. „Люлин 9“, бл. 962, ет. 2, ап. 1.

ЗАБРАНЯВА на основание чл. 5, ал. 1, т. 3, пр. 1 от ЗЗДН на **ХР. АНТ. М., ЕГН *******, да се **доближава до** лицето **Б. В. В., ЕГН *******, и до лицето **В. М. Г., ЕГН *******, на разстояние по-малко от 100 /сто/ метра, за срок от осемнадесет месеца, считано от 25.07.2022 г.

ПРЕДУПРЕЖДАВА ответника **ХР. АНТ. М., ЕГН *******, че при неизпълнение на настоящата заповед, на основание чл. 21, ал. 3 от ЗЗДН полицейският орган е длъжен да го задържи и незабавно да уведоми органите на прокуратурата.

НАЛАГА на ответника **ХР. АНТ. М., ЕГН *******, на основание чл. 5, ал. 4 от ЗЗДН, глоба в размер от по 200,00 /двеста/ лева, платима в полза на държавния бюджет.

ОСЪЖДА ответника **ХР. АНТ. М., ЕГН *******, да заплати по сметка на СРС държавна такса в размер от 50 /петдесет/ лева, на основание чл. 11, ал. 2 от ЗЗДН.

ОСЪЖДА на основание чл. 11, ал. 2 от ЗЗДН **ХР. АНТ. М., ЕГН *******, да заплати на **Б. В. В., ЕГН *******, сумата от 150.00 /сто и петдесет/ лева – разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в 7-дневен срок от връчването му на страните, като издадената заповед подлежи на незабавно изпълнение /чл. 20 от ЗЗДН/.

Препис от настоящото решение да се изпрати на районните управления на МВР по адресите на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____